

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MELEȘTEU, CRISTIAN

Caii de porțelan ai colonelului Varga / Cristian Meleșteu. -
București : Eikon, 2026
ISBN 978-606-49-1672-3
821.135.1

Corector: Constantin Manea

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Cristian Meleșteu

Caii de porțelan ai colonelului Varga

— roman —

E I K O N

București, 2026

Meleșteu este autorul vremurilor noastre, așa cum au fost, altădată Caragiale sau, în anii '70, Teodor Mazilu. El scrie, după cum zicea Alex Ștefănescu, „cea mai frumoasă proză despre cea mai urâtă lume”, iar personajul său Tase Treflă, din *Revoluția borfașilor*, este unul reprezentativ pentru zilele noastre.

Augustin Doman, *Premiile revistei Argeș*, 2013

Prozatorul din „Generația 2000” (cf. Marin Mincu) revine în actualitate la începutul acestui an cu romanul *Bisericile cireșelor amare* (Ed. Tracus Arte, București, 2024), în care își consolidează maniera tematică și stilistică, în continuitatea *Sicriului de gheață*. El reflectă în manieră captivantă realitatea imediată prin cazuri-limită din societatea românească postcomunistă, ilustrată de personaje periferice, înzestrate prin impact fenomenal cu însușiri transcendente, din perspectivă parodică și, implicit, satirică.

Nicolae Oprea, *Revista Argeș*, nr 9/ 2024

Întâmplările relatate cu aplomb și acuratețe epică de talentatul autor, caracterizând lumea pitorească a pescarilor, se petrec într-un sat anonim din Delta Dunării înconjurat de ape, strămutat din cauza secetei, care ilustrează prin tipologii, moravuri și credințe metafizice, specificul universului ce va fi explorat în profunzime. (...)

Deși romanul se întemeiază pe un colaj lărgit de întâmplări dramatice sau pur și simplu năstrușnice, impregnate de umor și ironie, prozatorul plurivalent Cristian Meleșteu a reușit să omogenizeze elementele disparate al compoziției narative din ineditul tratat despre pești și pescari.

Nicolae Oprea, *Revista Argeș*, nr 4/ 2025

Cuprins

1. Manual de navigare prin iluzii	5
2. Retină, pe ochiul unei lumi nebune.....	27
3. Testamentul lui Ioan Botezătorul al II-lea	47
4. Zaruri, fum și iluzii albe.....	65
5. Rătăcirii printre oameni și fluturi.....	73
6. Fără ancoră în abis	83
7. Fractura	111
8. După sărut. Răscumpărarea lui Iuda.....	119
9. Exil în valea uitării	131
10. Colivia	145
11. Șurubul destinului	155
12. Fericirea între două fumuri de trabuc.....	179
Referințe critice (selectiv).....	183

1.

*Manual de navigare
prin iluzii*

***Fericirea e un colibri ce înghite realitatea. Prinde-l!
Ai grijă: când îl atingi, îți dispare un deget!*** – mesaj
anonim, primit sâmbătă, la ora 15:14. De atunci, cineva
mi-a scobit o clanță în liniște și mă îndeamnă s-o apăs.

Era dimineață de mult, dar lumina refuza să apară. Mă nimerisem să vorbesc în același timp cu Dumnezeu și cu Armando – care strângea fier, cu căruța pe ulițele satului. Era ceva despre aripi și fier, despre furtună și glas de tunet. Nu mai știu, eu doar priveam cerul, cres-
tat de o mie de melci cu dăre fosforescente în pântecul beznei. Întindeam mâinile, rugam tălpile să mă învârtă iar și strigam tată, trezește-mă, dar el – nu. Ta-ta-tă...
drumul e gol. Doar melci – și fiecare melc mai lasă o dâră în formă de clanță.

Am cântat primului melc, ochii mi s-au deschis într-o brazdă năpădită de alge. Mâinile: înverzite. Părul: înverzit. Iar când melcii mă vedeau jumătate algă / jumătate jar fumegând, își răsturnau cochilia între coarne. Și atunci a venit prima dată lumina, izbindu-mă ca un cioc de sticlă.

Îmi acopăr ochii cu palmele, dar fiecare deget e un ocean – și prin toate vedeam melcii cum ancorează cochiliile-n pământ, cum sapă uși scrâșnind prin

osul întărit. Și apoi i-am văzut pe ei cum vin încolonați și iau în stăpânire casă cu casă. Întâi o femeie cu un cărucior plin de puncte ce țipau după lapte, după aceea un bărbat împingând o roabă înțesată cu leșuri străpunse de ciură; un bătrân am văzut cu o găleată cu apă înnegrită de câte focuri aprinse de turci stinsese, pe bunicul, coborând din tabloul de nuntă și chemând pete de întuneric să joace șeptic – pe o bere. În casele din stânga aleii, năpădite de buruieni și pădăii încă mirosind a primăvară, pe bunica am văzut, cu vechiul radio *Gloria* sub un braț și găscă Getuța sub celălalt. Iar pe umăr îi stătea o pasăre colorată și-i ciugulea fire din cap, ca pe niște semințe de mac. Târziu i-am văzut cum ies în mijlocul străzii și întind o masă lungă de lemn: un picior era roaba, altul era căruciorul, iar găleata stătea în mijloc, ca o cumpănă de cântar și un colț clămpănea sprijinit doar pe rama din care ieșise bunicul. Se așezau, se întindeau după bucate și mă strigau să vin pe scaunelul șchiop din capătul mesei. Mâncau o lingură de ciorbă și iar mă strigau, vărsau trei picături din pahare, sfârâind pe pământul care începea să crape, și iar mă strigau. Dar eu nu mă încumetam, nici nu mai știam dacă sunt încă în patul meu căutând fericirea printre firimituri de pizza căzute printre cearșafuri sau dacă plecasem să o caut pe străzi, printre păsări și oameni. Și când am privit iar, nu mai era nimic, doar un fâlfâit și zboruri din care cădeau aripile.

O cutie de bolduri zdrăngăne în buzunar: le număr, le pierd, reiau.

Trupul merge. Eu, sub trotuar, cu gura plină de țărână. Gândurile mă folosesc, doar le port, ca pe o haină prea largă, împrumutată de la un mort. Deasupra,

autobuzul treisprezece: 7:30; 16:30. Urme de grăsime pe masa de ieri, pe mâna de azi. Pe oglindă, o pată mă privește deja.

O unghie pătată de tutun îmi împinge un top de coli. Și un creion chimic. „Nu se va șterge niciodată”, îmi spune. Și eu scriu, chiar dacă știu că va rămâne pe veci. Despre un câmp cu pietre. Despre o femeie cu pielea roșie. Am rupt foile. Le-am spus că am mințit. Că nu-mi aminteam nimic. Că mințeam și acum. Dar ei zâmbeau, de parcă așa ar fi bine, să scrii și să rupi totul. Să sapi la răsărit. Să astupi la apus.

Mi-am promis să ascund gândurile în borcanul cu mărunțișul de la pâine. Apatie. Un salon alb în care au înflorit firele de perfuzie și bat în geam. Apoi, nimic. Doar aer care nu ne mai primește. N-am crezut niciodată că voi ajunge să invidiez păsările.

Nu pentru zbor. Pentru cer.

Târziu, după ce toate ceasurile se ascunseseră sub aripa stângă a unei bufnițe, când am atins zidul cu fruntea, mi-am amintit – fără să știu de ce tocmai atunci – ziua în care tata a ținut prima oară întunericul răsucit între degete.

Și întunericul nu avea versiuni. Doar reveniri.

PRIMA ILUZIE

Grădina zoologică a fost ultimul refugiu al logicii.

Căutam printre păsările captive măcar o reflexie a fericirii. Peruși cu penajul dezgolit, scormonind printre-o cană de fier cu portretul lui Lenin, o mierlă indiană cântând o arie de glorie partidului, așa cum auzise cântând de vreo patruzeci de ani copii cu cravate roșii la

gât, strânse cu un inel de sticlă și un paznic adormit beat în cușca unui papagal cacadu, cu vestonul încheiat regulamentar până la ultimul nasture, cu fluierul atârnat de colțul gurii încă șuierând din cinci în cinci minute, să știe toți că el încă veghează, încă știe orice pas ce-a trecut prin vasta lui grădină și, mai ales, pe cei ce vor urma să vină. Atât am găsit, iar când întrebam de colibriul-fericire și papagalul / și paznicul, îmi repetau întrebarea, apoi întindeau mâinile, ghearele și-mi rupeau biletul, făcându-mi semn să las locul gol altor întrebări, altor lipsuri de răspunsuri.

Doamne, uită-mă într-un colț de timp în care nici tu nu mai treci. Ochii mei sunt felinarele unei calești alergând spre neant și fiecare ușă de han e un Cerber ce mă latră când vreau să cobor...

Așa am plâns, cu fruntea zdrelită de gratii. Și nu m-a găsit nimeni. Doar valuri negre, izbindu-mă. Orașul mă târâște blând – o fiară sedată, cu limba de sodiu și pân-tece de plumb. În el, greșelile mele își deschid prăvălii.

Blestemat să fii, Oraș al nemuririlor mele!

Să fii robul fiecărui sat ce se lipește de marginile tale.

Așa am strigat, cu buzele zdrelite de cer. Și niciun zid nu a început să crape. Doar o mână, de nicăieri, mă apuca de subțiori, apoi mă scufunda, să gust din sepii stafidite ca dintr-o anafură – să-mi amintesc că sunt plumbul undiței cu care prinde umbre un pescar orb.

Dar eu degeaba pipăi noaptea și-mi înfășor neputințele ca niște scutece. O stea sfărâind în buricele degetelor am simțit – și nu mă ardea. O pasăre am auzit țopăind în prag – și nu venea să mănânce din semințele ce-mi rămăseseră pe sub unghii de când lucrasem ultima dată ogorul tatei. Iar când am reușit să văd nu

mai era noapte, doi ochi albaștri, sfâșiați de nesomn, se întindeau peste tot, cât să-nțeleg că mi-e cu neputință să-i recunosc, deși i-am văzut de atâtea ori înșurubați ca niște becuri murdare în orbitele păsărilor la orele fixe când primesc hrana, deși i-am văzut de atâtea ori în craniile care încă merg nepătate de nimic din jur, în tablouri naive și, mai ales în timbre înfățișând uneori un copil, alteori un tânăr cu o seceră și un ciocan atârdate la brâu, sau un bătrân al cărui pumn încă mai strânge cu forță tot aerul din drum. Aceiași ochi în o mie de fețe, în o mie de Pete. Și toți clipeșc și mă lasă iar singur.

Secat. Îngrijorător de viu.

Plâng. Strig. Și totul se lovește de o cupolă de cer și cade peste mine. Dumnezeu își trimite semnele ca umbre, să nu ardă. Iar pe mine mă urmărește una singură: aurită. Îmi arată o masă. Un bol cu mere. O vioară.

În altă viață ar fi fost de ajuns.

Nu acum. Nici aici.

ILUZII CU MIROS DE CEAPĂ

Cu mâna întinsă. La marginea orașului.

Orașul mă privește cu gura căscată. Foame? Mirare? Nu știu – o palmă mă împinge din spate spre o ușă crăpată.

Bat. În crăpături, înflorește o grădină cu iluzii dulci:
— De restul se ocupă Ea.

Ea era Suzana. Trecută de patruzeci de ani. Părul decolorat ca o rufă uitată pe sârmă. Buzele, vin învechit în butoaie de nuc. Pielea roșie de atâtea frământări. Vulgară, dar promitea o înțelegere pe care n-o primești

nici la spovedanie. Iar eu... încă mă trezeam în nopțile acelea transpirat, sperând că fericirea are piele caldă și forme curbate.

M-am dezbrăcat ca o întrebare care își leapădă îndoielile. Simțeam că între cearșafurile alea murdare va cădea tot ce mă ținea în picioare, că o să-mi crească aripi până voi ajunge să calc pe stele ca pe niște dale de fier și am să prind de azi până mâine, de azi până ieri colibri în plase de fluturi. Un arc iese din saltea și plânge. Să-l iubesc și pe el – are atâta tetanos de dat.

Dar eu – nu. Împing un vagon prin galerii de sare. Trag după mine un car plin de țărânci cu tălpile goale. Același eu, cu o mie de brațe. Apoi m-am înclieat, ca o insectă prinsă în pânză. Potop de aripi vibrându-mi în vene. Venin și arsuri, căzând peste mine, mai firesc decât o ploaie de mai. O pădure de coarne crescându-mi sub piele – ușile cerului se arcuiseră ca un fior peste cele ale pământului – și la final, era același eu, așteptându-mă, cu ochii închiși.

Înghet. Fereastra curge în mine. O apă neagră și dulce, cum mi-a promis prima bătaie în ușă.

Ea râde. Și râsul ei capătă formă în nopte: un galoș gri pe care îl ținuse între picioare, amânându-mi prima întâlnire cu locul unde crezusem că mă așteaptă fericirea. Îl simt în fiecare dantelă ce-mi trece prin viață, în orice pas prin zebrele pe care pășesc să fug pe altă stradă. Ca o tumoare ce râde la RMN.

O, Suzana, nu plânge, că nu mor! Vino, Suzana, strigam, venise și bătrânul patefon al bunicii și striga odată cu mine, trei greieri veniseră și cântau și ei la refren, însă nu ne auzea nimeni. Nu venea nimeni. Doar apă curgând, din mine, pe mine.

Strada, pustie. O umbrelă îmi face semn cochet. Ca de la o singurătate la altă singurătate. Miroase a cupru vechi de la distanță; îmi înverzește palma doar privind.

Azi fericirea e o mușama întinsă între două ploii.

Cânt fals sub duș, ca un trântor cu tichie în fața unei regine absente. O picătură rece intră în ureche. N-am să mai ud covorul. Promit.

ILUZIA UNUI CÂȘTIG
LA ALBA-NEAGRA

Cerul e alb. Poate așa a fost și ieri. Nici nu mai știu de când nu l-am privit – sunt ochiul stâng al unui copil olog care a văzut iadul și paradisul într-o capcană de iepuri și de atunci a rămas încliețat – cornee cu fier, ca un cer ce nu mai clipește. Jumătăți de femei și jumătăți de pește am văzut, zbatându-se să iasă din noroiul unui râu care-o cotise la stânga și începuse să curgă printr-o livadă de sălcii. Apoi am fost silit să-mi închid ochiul, deși în el încă se mai zbăteau îngeri și demoni, deși dinții capcanei încă se deschideau, încă se închideau și-mi promiteau că vor fi armuri și arbalete.

Un clopot bate. Atunci am privit singura dată prin ochiul stâng scurs – nu mai sunt pe asfalt, ci sus, pe turla celei mai înalte biserici. Vântul îmi smulge cravata, eliberându-mă. Totul e mic, ca și cum aş privi din satelit. Aș putea strivi pământul sub talpă, ca un mușuroi de furnici roșiatice. Doar strig:

— Dumnezeule, dacă fericirea ar fi o pasăre? Am ieși pe balcoane să ne bem tacticoși cafeaua și am împușca o fericire mare sau una mai mică, între două fumuri de țigară? Dar noi, miopii, ce-am face, Doamne?

Nu are timp de răspunsuri, ori poate și acolo sus e ca la noi, să iei bon și să aștepti până îți vine rândul. Plouă torențial. Fiecare strop dezgheață ceva ce nu știam că fusese înghețat. Un glas din ploaie – poate chiar ploaia, poate El. Sau umbra.

Ridic privirea. Credeam că s-a topit în soare. Țsta nu e colibri! Dacă ar fi fost, aș fi zburat cu plasa-n mână, la Amazon. E un metis: pasăre reaprinsă din cenușă și nălucă ce respiră prin mine.

Mă privesc în bălți: o mie de versiuni. Toate îndoielnice. Toate mincinoase. Cântă din marea de beton: *Să ne spălăm. Să ne spălăm... Vino!*

Azi Dumnezeu vine fără îngeri și sfinți, doar cu o masă și trei pahare de plastic. Pun tot: surprizele *Turbo*, o scrisoare netrimisă unei iubite din liceu. Și ultima imagine cu tata. Alături, un bătrân joacă de treizeci și patru de ani și a pierdut opt copii. De la primul, a început să viseze doar alb-negru.

Mâna încurcă paharele; alteori doar se preface. Mizez pe mijloc și niciodată nu-l ridică. În jur, martorii se schimbă ca halatele.

— Joci alba-neagra cu certitudinile mele?

S-o fi dus la masa aceea întinsă și s-a așezat pe scă-unelul șchiop în locul meu. Nu știu, doar că simt o menghină în tâmplă, unsă cu ploaie. Poate ploaia e bălbăiala cerului, când e forțat să răspundă. O adun într-o sticlă: o voi distila în răspuns. Când o lipesc de tâmplă, febra se scurge.

Și din febră un stol se ridică greoi. Nu spre cer. În zidul de unde începe capătul lumii.

PLOAIA CARE VA CĂDEA

Păsările dispar, înghițite de canalele orașului, ca niște iluzii sătule de sens.

Eu încă rămân, cu toate că aș putea să le călăresc, cum călăream în copilărie găscă bunicii. În minte zornăie zaruri, puluri albe se adună ordonate în dreapta, puluri negre îmi ies haotic prin nas, urechi și buric. Îngerul și demonul, parteneri vechi. Șase-șase. Îngerul câștigă. Șoptește:

— Caută-l pe chimist.

Chimistul stă mereu vizavi, oriunde m-aș duce. El nu încuie niciodată. N-are pentru cine. Formule în haos. Colibrii zboară cât le permite marja erorii. O singură abatere – și sunt șterși din ecuație. Fericirea, în doze mici, păstrată în fiolă, cu un etichetaj de spital: „sens provizoriu; agitați înainte de viață”.

Prin ușa străvezie ca o pasăre ce s-a întins pe calea ferată să afle fericirea de la roțile de tren, văd rafturi înțesate de borcane cu amintiri, eprubete cu întrebări, flacoane cu iluzii cristalizate.

Clașta lui e lunguiață ca un semn de exclamare. Și e plină de formule ce sclipesc în întuneric. Mereu egale, mereu cu rezultat exact la final. Nu intru. Apoi, da. Fără să știu dacă intrarea e în el sau în mine.

Mă întâmpină un halat alb. De unde o fi atâta bumbac pe lume? Mi-ar fi plăcut să trăiesc la Textila, ascuns printre fire de bumbac. O mie de filatoare pipăindu-mă, scărmanându-mă, imaginându-mă mânuși, căciuli și, mai ales, ciorapi, subțiri, întinzându-se până la coapse.

Chimistul nu știe să aibă fantezii cu filatoare, el știe să scrie pe dictando, ca un condamnat copiindu-și